

Bylo vedro. Malý Martin seděl na železniční trati obklopené z obou stran lesem. Chodil sem už od začátku léta skoro každý den, pátky ale byly výjimečnější. Seděl tiše a čekal, až uslyší ten zvuk, na který se tolik těšil. Kolejnice a kamení pod ním žhnuly stejně jako pražec, na němž seděl. Opíral se lokty o kolejnici za zády a svou dětskou tvářičku točil k horkému letnímu slunci. Oči měl zavřené. Číchal vůni lesa a rozpálených kolejí a jeho uši pozorně zachycovaly všechno kolem – vítr v korunách stromů i sebemenší pohyb lesní zvěře. On ale čekal, až se zhmotní zvuk auta.

Dole pod lesem v chatové oblasti Vlčkov občas nějaké auto projelo. Když ho zaslechl, zamračil se, ale oči neotevíral. Snažil se rozpoznat, jestli jde o to správné auto. Svaly kolem očí malinko povolily, když se zvuk začal ztrácet, jak auto nevyrazilo do kopce, ale pokračovalo dál někam k rybníku. Občas některé jelo nahoru směrem k lesu, kde u chaty pobývala mamka s malým Jonášem. Ale to už bylo dostatečně blízko kolejím, aby si Martin byl jistý, že přijíždí auto sousedů nebo prostě jiné, než na které se tak těšil. Znal ten zvuk motoru přesně. Nepletl se.

Odněkud z dálky přijíždělo auto a začalo vrčet, když podřadilo a vyrazilo do kopce. Jakmile najelo na štěrk na prudké příjezdové cestě k chatě, Martin měl jasno. Rozběhl se z vyvýšeniny, po níž vedly koleje, a vběhl do lesa. Síla gravitace, kterou nabral

seběhnutím od kolejí, mu vystačila přes celý les. Jeho malé a špinavé tenisky dutě dopadaly do hlíny na pěšince mezi stromy. Běžel jako šílený a rukama občas odrážel větvičky, které se mu pletly do cesty. Tričko a tepláky. Horko, les a za ním táta.

Malý Martin už běžel tak rychle, že to jeho nožičky sotva stíhaly. Už by se rychlostí rozplácl na trávníku za lesem, kdyby ho nepopadly tátovy ruce a on nakonec nepřistál na jeho krku a ramenou. Vtiskl se do něj a mačkal ho, jako by se v něm chtěl utopit. Táta se smál.

„Tys byl zase na kolejích, že jo! Co jsem ti říkal, ty troubelíne? Tam se vyhřejvaj zmije!“ Martin měl pusou zaraženou do kůže tátova krku, přesto zvládl udýchaně procedit:

„Jo, zmije a já!“

## 1. ČÁST

# VÝBUCH

*Martin: Nikdy se nepotkáme, nemá se čeho bát. Všechno je dovoleno.*

Veronika zírala na Martinovu odpověď na obrazovce počítače. Nebylo to nepříjemné, jen zneklidňující. Nabrala do plic o doušek větší objem kyslíku a pak ho táhle nosem vydechla, což v naprostém tichu jejího bytu získalo nemalou pozornost. Slyšela to. Nádech i výdech.

V místnosti byla tma, ale z předsíně sem otevřenými dveřmi dopadalo trochu světla. Seděla u stolu v ložnici, její zelené jestřábí oči koukaly na svítící desktop.

I díky svému většímu ostrému nosu měla pohled dravce, ale křehkost a ostych dávaly jejímu vzhledu zranitelnou ženskost. Na sobě měla jen košilku. Seděla na tvrdé studené židli, která zavržala, jakmile se neklidně zavrtěla.

Nerozuměla, čeho se tak bojí. S Martinem si už pár týdnů psala. Stránka, kde si uživatelé mohli pod přezdívkou anonymně psát, už nebyla úplnou novinkou, i když její kouzlo objevila teprve před čtvrtrokem. Bavilo ji to.

Bylo jí jednadvacet a nikdy nepatřila mezi ty, kdo příliš podléhají novinkám a trendům. Ale tady na XChatu její identitu nikdo neznal a to se jí líbilo. S Martinem si navíc vytvořili vlastní skupinu – dle terminologie stránky XChat „vlastní místnost“ –, kterou nazvali Planeta Krypton a byli v ní jen oni dva. Řekla mu, že má přítele, ale na jejich dopisování to, jak se zdálo, nemělo žádný vliv. Martin to respektoval.

Napsal, že studuje vysokou školu v Rakousku. Znala hudbu a filmy, co má rád. Líbila se jí jeho slovní zásoba, jeho uvažování a schopnost vyjádřit pocity. Věděla toho o něm dost.

Byla v naprosté anonymitě, v bezpečí internetu, kde – jak psal Martin – je všechno dovoleno. Měla pocit, že to může bez většího rizika zkusit. Přesto cítila neklid a strach.

Nebála se odhalení. Bála se sebe.

Sama si o to řekla. Martin poprvé zmínil, že píše tenhle druh povídek, úplně mimoděk, nic jí nenutil. Chtěla po něm, ať jí nějakou pošle. Navrhl, že napíše novou, jen pro ni a pro daný okamžik. A tím, jak se domluvili, měl být dnešní večer.

Polkla svůj soustředěný nádech a prsty si shrnula mokré hnědé vlasy za ucho. Koukala na blikající ryšku v políčku pro text, čekající na její odpověď. Položila ruce na klávesnici.

Veronika: *Tak pojd'...*

Veronika zatajila dech a nechala tichu vyniknout natolik, že byla slyšet vrtní lednička vedle z kuchyně. Odtrhla se od obrazovky. Měla pocit, že se potřebuje probrat a zkontrolovat napojení na svoje tělo. Přejela si dlaněmi po pažích a cudně si stáhla spodek košilky, který vrtěním odpochoval nahoru.

Martin: *Jaky misto mas rada?*

Veronika se nahnula zpátky k počítači. Zasoustředila se.

Veronika: *Jaký místo mám ráda... jako jakýkoli?*

Martin: *Jo, ale skutecny, zavri oci a zamysli se. Kde citis klid?*

Veronika se zamyslela opravdu důkladně. Oči zavírat nemusela, byla v tom pocitu hned. Věděla, kde se cítí dobře.

Veronika: *Vedle v kuchyni u okna.*

Martin: *Zkus mi to popsat, at si to predstavim.*

Veronika se zase trochu zamyslela a udělala, jak řekl.

Veronika: *Ráda tam stojim a koukám otevřeným oknem do našeho dvora se zahradou. Nikdo tam většinou není a můžu být v klidu. Občas slyším děti pod okna, ale nevidím je a ony nevidí mě.*

Klik. Odeslala zprávu.

Čekala.